

Vær ikke bekymrede!

"Ingen kan tjene to herrer. Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon.

Derfor siger jeg jer: Vær ikke bekymrede for jeres liv, hvordan I får noget at spise og drikke eller for, hvordan I får tøj på kroppen. Er livet ikke mere end maden, og legemet mere end klæderne?

Se himlens fugle; de sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og jeres himmelske fader giver dem føden. Er I ikke langt mere værd end de? Hvem af jer kan lægge en dag til sit liv ved at bekymre sig?

Og hvorfor bekymrer I jer for klæder? Læg mærke til, hvordan markens liljer gror; de arbejder ikke og spinder ikke. Men jeg siger jer: End ikke Salomo i al sin pragt var klædt som en af dem. Klæder Gud således markens græs, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer, I lidettroende? I må altså ikke være bekymrede og spørge: Hvordan får vi noget at spise og drikke? Eller: Hvordan får vi tøj på kroppen? Alt dette søger hedningerne jo efter, og jeres himmelske fader ved, at I trænger til alt dette. Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift. Så vær da ikke bekymrede for dagen i morgen; dagen i morgen skal bekymre sig for det, der hører den til. Hver dag har nok i sin plage."

Matt. 6,24-34

Når vi nu har hørt Jesu ord om, at vi ikke skal være *bekymrede* for de daglige fornødenheder, er det ikke eventyrland, han taler for. Om alle vores daglige fornødenheder siger han nemlig, at "jeres himmelske Fader *ved*, at I trænger til alt dette." Han *ved*, at vores livs fornødenheder er noget, vi er *nødt til* at have for at leve.

Jesus påstår altså ikke, at bare vi har Gud, er det lige meget med mad og drikke, hus og hjem og tøj på kroppen. Bemærk venligst dette.

Hvad han siger, er derimod, at "ingen kan tjene *to* herrer". Vi kan ikke tjene *både* Gud og mammon, *både* Gud og levestandarden. Det kan ikke lade sig gøre. Man bliver slidt i stykker på det. Bliver at ligne ved en lille hund, der kaldes på fra to forskellige herrer. Fra to forskellige sider og derfor pisker frem og tilbage, fra den ene til den anden.

Sådan ser *den* ud, der forsøger at tjene *både* Gud og mammon, *både* Gud og levestandarden, med samt alle dens talløse bekymringer.

Enten tror man på Gud eller også bekymrer man sig.

”Jeg fandt min ro fra hamsterhjulet i den kristne tro” – skriver Jakob Sabroe, studerende på Århus universitet og aktiv ungdomspolitik i Venstres Ungdom - i en kronik i Kristeligt Dagblad (28.8.2019).

Et bestemt spørgsmål havde igennem længere tid naget ham – det var: *Hvorfor har vi det så dårligt?*

På trods af, at vores levestandard i dag er bedre end nogensinde, så er følelsen af utilstrækkelighed og utilfredshed meget udbredt blandt os – og især blandt unge. Han tror, at roden til problemet ligger i, at vi tillægger ubetydelige forhold i livet for stor vægt – f.eks. om vi opnår et bestemt karaktergennemsnit, om vi kommer ind på drømmeuddannelsen, om vi har ”nok” følgere på de sociale medier eller om vi tjener nok.. Vi har bildt os selv ind, at vi skal opnå ”X” for at være glade og tilfredse. For at have slået til. Og først når vi har opnået det, kan vi være tilfredse med livet. Men så snart vi har nået vore mål, finder vi nye mål.

På et tidspunkt oplevede Jakob, at flere ting i hans liv ramlede sammen og han befandt sig i et eksistentielt tomrum, hvor han havde svært ved at se lyspunkterne.

Og han skriver: *”Skæbnen ville, at jeg skulle finde min ro hos Jesus Kristus og i den kristne tro. Selvom jeg er både døbt og*

konfirmeret, havde troen ikke spillet en stor rolle i mit liv, før jeg i tomrummets tvivl selv opsøgte den. Søndag efter søndag voksede troen i mig og mit eksistentielle immunforsvar blev stærkere.

I dag har jeg en følelse af, at uanset hvad livet byder mig, så har jeg en fast, urokkelig klippe under mig, der tillader mig at være glad og elsket. Selv hvis jeg i morgen blev smidt ud af min lejlighed, gik konkurs, mistede mine venner osv..så vil jeg være dybt taknemmelig for at være blevet skænket livet, for at prisen for mine fejl allerede er betalt og for løftet om, at døden ikke bliver det sidste. Jeg sætter min lid til, at der er en plan for mig og en dybere mening, selvom den ikke altid er til at forstå..”

DERFOR:

I dag påbyder Jesus da os – at når vi tilhører Gud, så skal vi ikke lade bekymringerne kvæle vort liv. For inde i Guds lys er bekymringerne hjemløse. Vi må koble alt vort, bekymringer og alt, ***til Gud***. Jesus siger ikke: Se til strudsens hovedet i busken – men: Se til himlens fugle. De lever af Guds hånd og i Guds hånd. Fuglen og blomsten kan ikke forstille sig. Dem peger Jesus på. De har fået livet af Guds hånd – det vidner de om uden at vide det. Himlens fugle og markens blomster – Guds skabninger i den *nederste* ende af værdiskalaen.

En fugl fra eller til, eller en blomst fra eller til, hvad rolle spiller de? Og så alligevel: "Han føder fugl og markens lilje klæder; dog *menneskenes børn* har han allermost kær, Gud ånder på øjet, når det græder." Når Gud har omsorg for *de mindste af sine skabninger*, hvor meget større omsorg har han da ikke *for dig og mig* – vi, som betyder *alt* for ham?

Der er noget lammende ved bekymringer. Uden at vi gør os det helt klart, har vi noget af den fornemmelse i os, at det er lidt fromt at være bekymret. Den, der er bekymret, bevidner jo, at man ikke tager livet overfladisk.

Men bladrer vi Bibelen igennem, bliver det tydeligt, at *den* ser dæmon-ansigter og helved-strategi bag bekymringerne.

Hvor Jesus taler om den yderste dag, siger han: "Vogt jer, at jeres hjerter ikke sløves af bekymringer!" Og i en af lignelserne: "Livets bekymring kvæler ordet og det bliver uden frugt!" Og apostlen Peter føjer et sted til: "**Kast** alle jeres bekymringer på ham!"

Jesus ved godt, at vi *ikke uden videre* slipper vores bekymringer; men det er noget, vi skal *lære*.

Og så taler han til vores vilje: "Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer *i tilgift*, dvs. oveni.." Her er han sit eget levende eksempel. Han stod i den

værst tænkelige situation Skærtorsdag nat i Getsemane have, kort før sin tilfangetagelse, kort før forhør og pinsler, korsfæstelse og død.

Her var der virkelig *al* grund til at være dybt bekymret. Hvad gjorde han da? Jesus søgte først Guds rige og hans retfærdighed. *Han bad* og sagde: "Min Far, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil; men som du vil."

Her er Jesu sidste svar på, hvordan vi skal bære os ad med at slippe vores bekymringer og lægge dem i Guds hænder. Det sker *ved at bede*. For bøn, er den handling, hvor jeg samler alle mine store og små problemer og bøjer mig dybt for Gud og lægger det hele over i hans store, gode hænder.

Ved at bede viser vi, *hvilken herre vi vil tjene*, og det bliver bekymringernes visse død. Når jeg har sagt *amen* til min bøn, er jeg sat fri. Hvordan det end skal gå *mig*, og hvordan det end skal gå *mine kære*- er jeg og de i hvert fald i Guds store, gode hænder.

Så vær da ikke bekymrede! Men søg først Guds rige og hans retfærdighed! Amen.

Ellen M. Gylling - Prædiken til Høstgudstjenesten d. 29.9.2019 kl.11 i Nathanaels kirke.